

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1251937/1

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא, הרב צבי בן יעקב, הרב דניאל אדרי

המערערת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד רחלי אייבס-אלמודאי)

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר אלעד זמיר ועו"ד אהרון עמר)

הנדון: דחיית ערעור של מי שמסרבת לפנות את הדירה לאחר שקיבלה מחצית מדמי הדירה

החלטה

בפנינו ערעור על החלטת בית הדין הרבני האזורי ירושלים מיום כ' בסיון תש"פ (12.6.20) ולפיו בית הדין דוחה את בקשת האישה למתן החלטה בעניין פינוי הדירה, מאחר וכל טענות האישה כבר התבררו בהחלטות ופסקי בית הדין.

בהחלטת בית הדין האזורי נשואת הערעור נכתב כדלהלן:

"בפני בית הדין בקשות חוזרות ונשנות של האישה למתן תגובה להחלטות בית הדין בעניין פינוי הדירה.

לאחר עיון, בית הדין מבהיר כי טענות האישה כבר נתבררו בהחלטות ופסקי בית הדין. ככל ויש לאישה טענות לגביהם, בזכותה להגיש ערעור לבית הדין הגדול".

למעשה בהחלטה זו של בית הדין האזורי אין כל החלטה מעשית חדשה, אלא דחיה של בקשות חוזרות ונשנות של האישה בעניין פינוי מהדירה, כאשר בית הדין מפנה להחלטות ופסקי דין קודמים, וכפי שיובהר להלן.

הצדדים נישאו ב2009 והתגרשו ב2013. לצדדים דירה בישוב ג'. הדירה ללא כל רישום משפטי. הדירה נקנתה מאבי האישה בסכום של 150,000 ש"ח. בשטר הקניה מוזכרים הצדדים כרוכשי הדירה. מזה שנים האישה מתגוררת בגפה בדירה. המשיב שכר דירה.

האישה האשימה את המערער שביום ט"ו באדר ב' תשע"ד (17.3.14) הוא דרס אותה ברכבו. המערער בתגובתו הציג החלטה של בית המשפט שזיכתה אותו מאשמה זו.

לאחר מכן, הצדדים חזרו לחיות יחד כמה חדשים. בית הדין הבהיר להם שעל פי ההלכה יש לבצע בין הצדדים גט לחומרא. האישה סירבה לקבל את הגט, אולם לאחרונה, בחודש מרץ 20, קבלה המשיבה גט לחומרא.

מעיון בתיק בית הדין האזורי עולה שהחלטת בית הדין על חלוקת הרכוש ניתנה עוד ביום ט' בכסלו תשע"ח (27.11.17) וכך נכתב בסיום ההחלטה הנ"ל:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

1. הדירה שייכת לשני הצדדים בחלקים שווים.
 2. בית הדין כבר מינה בהחלטה קודמת את השמאי אהרן וינדיש, ועליו להשלים את מלאכתו כפי שהתבקש, וזאת בתוך 30 יום.
 3. הדירה צריכה להתחלק בין הצדדים בחלקים שווים, ועל הצדדים לשלוח לבית הדין בתוך 30 יום את עמדתם בכתב, האם רצונם למכור את הדירה ולהתחלק בתמורה, או שאחד הצדדים יקנה את חלקו של השני בדירה. במידה ולא תתקבל הודעה מהצדדים, בית הדין יחליט על מכירת הדירה לצד ג'.
 4. על האישה לשלם לאיש המי שימוש עבור מחצית הדירה שהיא חלקו של הבעל בדירה, מיום הגירושין ועד חלוקת הבית כאמור בסעיף ג. גובה השכירות ייקבע לפי שומת השמאי הנ"ל.
- ההחלטה על הפינוי ניתנה ע"י בית הדין האזורי ביום ד' בכסלו תש"פ (2.12.19) באותה החלטה נכתב כדלהלן:

"לאחר העיון בבקשת ב"כ האיש שמסקנתה כדלהלן:

להוציא צו פינוי האישה מדירת המגורים בג' הבנויה בעורף המגרש בכתובת [...].

ולאחר שהתברר כי האיש מילא אחר הוראות בית הדין כמתחייב מהחלטות בית הדין, והופקדו הכספים המגיעים לאישה בהתאם להחלטות בית הדין בחשבון נאמנות לטובת האישה.

בית הדין מורה בצו על פינוי האישה מהדירה בעוד 30 יום ממועד מתן ההחלטה – צו.

על גורמי האכיפה לסייע במימוש החלטה – צו זה".

החלטה זו היא החלטה של ביצוע החלטה קודמת של חלוקת הרכוש שניתנה ביום ט' בסיון תשע"ט (12.6.19). בהחלטה זו נפסק:

1. דירת הצדדים ברחוב ג' תעבור לבעלותו הבלעדית של האיש.
2. האיש יפקיד בנאמנות ב"כ האישה סך של 46 אלף ש"ח, שזו יתרת החוב שחייב האיש לאישה בגין חלקה בדירה. פירוט החשבון מפורט בפרוטוקול הדין.
3. החל ממועד עזיבת האישה את הדירה תקבל האישה את היתרה שנמצאת בחשבון הנאמנות בקיזוז דמי השימוש שיצטברו בגין התקופה שתשב האישה בדירה החל ממועד החלטה עד למועד עזיבתה את הדירה. ובנוסף יש להשאיר בנאמנות סך של 6 אלף ש"ח לצורך הוצאות במידה ויחליט בית הדין שהאישה חייבת לשאת בהם.
4. במידה וב"כ האישה לא תסכים לפתוח חשבון נאמנות לצורך הפקדת הכספים הנ"ל לטובת האישה, יפקיד האיש את הכספים הנ"ל בחשבון נאמנות שיפתח ב"כ האיש לצורך כך. לאחר הפקדת הכספים, בית הדין יוציא צו פינוי לאישה שייכנס לתוקפו 30 יום לאחר הפקדת הכספים בחשבון הנאמנות.
5. החלטה זו תיכנס לתוקף בעוד 30 יום, במידה ולא תוגש תגובה מהאישה או ב"כ המצדיקה את ביטול החלטת בית הדין. החלטה תיכנס לתוקף ללא צורך בהחלטה נוספת.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בדיון שהתקיים בפנינו חזרה ב"כ המערערת על כמות החלטות שניתנו במעמד צד אחד, כאשר המערערת אינה מגיבה לבקשות שהופנו אליה מבית דין קמא, ולדברי ב"כ המערערת, הדבר נבע מרשלנות של ב"כ הקודם של המערערת.

ב"כ המשיב טען כי המערערת עושה כל שלאל ידה כדי לא לפנות את הדירה. לדוגמא ציין כי בית דין קמא הורה לה ליתן למזכירות את כתובת הדוא"ל שלה, ע"מ שתוכל לקבל כתבי ביי"ד ולהגיב, אולם היא למעשה לא עשתה זאת. בפועל כבר מונתה כונסת נכסים בתיק, המערערת ידעה ויודעת על כך זה זמן, והניסיון של המערערת הוא פשוט להרוויח זמן ולהתחמק מצו הפינוי החלוט של בית דין קמא. היא ידעה מהליך הכינוס, ואף פתחה לשמאי המקרקעין את דלת הבית, והראתה לו את הבית.

לאחר העיון בערעור ובתגובה, ולאחר שמיעת דברי ב"כ הצדדים ועיון בחומר שבתיק, דעתנו שאין מקום להתערב בהחלטות בית דין קמא. מדובר בהחלטות שניתנו לפני למעלה משנה, כאשר אכן נראה שהמערערת מנסה להמשיך ולגור בדירה שהיא כיום בבעלות המשיב, בניגוד להחלטות חלוטות שניתנו בבית דין קמא לפני זמן רב.

ביי"ד דגן בהחלטתו מיום 23.1.20 כבר הבהיר שלמעשה מדובר בהחלטות חלוטות, ואך מהטעם כי מדובר בצעד של פינוי המערערת מהדירה, החליט בכל זאת לשמוע את הערעור. אולם לאחר שמיעת הערעור לא מצאנו כל מקום להתערב בהחלטות אלו, וכי לא נפל בהם כל פגם.

מתקבל הרושם שהמערערת עושה כל שלאל ידה כדי למשוך את ההליך, ע"מ שלא להתפנות מהדירה. אנו מבינים שצעד זה קשה וכואב, אך לא יתכן לפגוע בזכות הקנין של המשיב. בית הדין קמא יכול לשקול כחלופה לפינוי השתת כפל דמי שימוש או כל חלופה אחרת, אך אין מקום שביי"ד דגן יתערב בהחלטות חלוטות שכבר ניתנו, ולא נמצא בהם פגם.

הטענות בדבר רשלנות ב"כ הקודם של המערערת לא מתקבלות. נראה שהמערערת מנסה כעת טענה חדשה, ובכך להרוויח זמן ולהישאר בדירה.

כאמור, לא מצאנו כל סיבה להתערב בהחלטות בית דין קמא, והערעור נדחה, ועיכוב הביצוע שניתן ע"י בית הדין – בטל.

מן הדין יש לחייב את המערערת בהוצאות משפט בסכום של 10,000 ש"ח שהפקידה בבית הדין. אולם אם המערערת תפנה את הדירה תוך 60 יום ממועד פס"ד זה, יוחזר לה הכסף שהפקידה. במידה ולא – ישולמו למשיב כהוצאות משפט.

המזכירות תמתין 60 יום להודעה משותפת, באם המערערת פינתה את הדירה, ובהתאם לכך יינתן סכום ההפקדה כאמור.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום א' באב התש"פ (22/07/2020).

הרב שלמה שפירא, הרב צבי בן יעקב, הרב דניאל אדרי

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה